

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

Holt V. *Bride of Pendorrick* : A Novel / Victoria Holt. —
New York : St. Martin's Griffin, 2009. — 336 p.

Переклад з англійської *Володимира Горбатька*

- © Victoria Holt, 1963; renewed Victoria Holt, 1991
- © Depositphotos.com / peresanz, DimitarMitev, Vitalii Mamchuk, juanleonel, baavli, обкладинка, 2024
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

ISBN 978-617-12-9631-2

ISBN 978-0-31238-416-6 (англ.)

РОЗДІЛ 1

Після того, як я прибула до замку Пендоррік, мені часто спадало на думку: як же швидко здатне змінюватися людське життя! Як радикально! Мені раніше доводилося чути, що життя подібне до калейдоскопа, і моє також стало схожим на нього, бо початкова сцена тихого й задоволеного буття стала поволі мінятися — спершу тут, потім там, допоки переді мною не постала картина, сповнена не миру і спокою, а лиховісності й загрози.

Я вийшла заміж за чоловіка, котрий здавався мені уособленням всього, що я хотіла бачити у своєму обранцеві — турботливості, відданості й пристрасної любові. Але раптом виявилось, що я одружилася з незнайомцем.

Уперше я побачила Рока Пендорріка, коли одного ранку повернулася з пляжу. У руках він тримав теракотову статуетку, моделлю для якої послужила я, тендітне дівча років семи. Я добре пам'ятала той день, коли мій батько витворив її десь одинадцять років тому; він тоді сказав, що ця статуетка не продається.

Штори були ще не запнуті, і двоє чоловіків у студії являли собою різкий контраст на тлі сонячного світла: мій батько такий білявий, а незнайомиць такий чорнявий! На нашому острові батька часто називали Анджело через світлу шкіру, біляве волосся та спокійно-безневинний вираз обличчя — він був людиною надзвичайно милою й доброзичливою. Можливо, саме тому мені здалося, що в зовнішності його співбесідника було щось лиховісне.

— А ось і моя донька Фейвел, — мовив батько, немовби звертаючись до мене.

Вони обидва підвелися, причому незнайомиць просто-таки височів над батьком, який був середнього зросту. Він узяв мою руку і став уважно вивчати мене пильним і, як мені здалося, оцінювальним поглядом своїх продовгуватих очей. Чоловік був стрункий, і це підкреслювало його високий зріст, мав майже чорне волосся і сторожкий погляд. Здавалося, що він помітив у моїй зовнішності щось таке, що його вельми потішило, але разом з тим та втіха мала відтінок якоїсь злостивості. Кінчики його вух були трохи видовжені, що робило його схожим на сатира. Обличчя ж складалося з контрастів: у повних губах угадувалися ніжність і чутливість, рішучі обриси підборіддя не залишали сумнівів у твердості вдачі, довгий прямий ніс натякав на зарозумілість, і все це доповнювалося живими очима з вогником гумору. Пізніше я дійшла висновку, що незнайомиць здивував і зацікавив мене так швидко, бо я не встигла тоді скласти про нього якогось чіткого враження, і мені знадобилося багато часу, щоб з'ясувати, що за людиною він був.

Але в той момент я пожалкувала, що не вдяглася як слід, перш ніж піти з пляжу.

— Містер Пендоррік оглядав студію, — сказав батько. — І щойно купив акварель «Неаполітанська затока».

— От і добре, — відповіла я. — Вона прекрасна.

— І ця річ також прекрасна, — додав прибулець, простягаючи статуетку.

— Але ж вона не продається, — сказала я йому.

— Так, вона просто безцінна.

Пендоррік неначе порівнював мене з теракотовою фігуркою, і я здогадалася, що батько вже встиг пояснити йому: «Це — моя донька у віці семи років».

— Але я все одно переконував митця продати її, — сказав чоловік. — Оригінал бо залишається з ним.

Батько надміру щиро розсміявся — він завжди так робив у присутності клієнтів, охочих щедро заплатити, — тобто розсміявся натужним сміхом. Йому більше подобалося творити мистецтво, аніж продавати його. Коли ще була жива моя матір, то продажем займалася здебільшого вона, а після закінчення школи кілька місяців тому цим почала займатися я.

Батько був ладен роздарувати свої витвори всім, хто здатен оцінити їх, тому для ведення бізнесових операцій він потребував розважливої й раціонально мислячої жінки; саме через це після смерті матері ми стали дуже бідними. Але після мого повернення зі школи додому я тішилася думкою, що ми, продаючи батькові мистецькі твори, поволі виберемося зі злиднів.

— Фейвел, чи не могла б ти принести нам випити? — спитав батько.

Я сказала, що принесу, якщо вони зачекають, поки я перевдягнуся, і, залишивши їх, пішла до своєї спальні, розташованої біля студії, як і спальня батька. За кілька хвилин я вдягла блакитну лляну сукню, після чого пішла на нашу крихітну кухню пошукати напої; коли я повернулася до майстерні, батько показував чоловікові бронзову статуетку Венери — одну з наших найдорожчих робіт.

«Якщо він її купить, — подумалося мені, — то я зможу сплатити кілька рахунків. Треба скористатися цією

можливістю, перш ніж батько встигне програти її у карти чи рулетку».

Очі Рока Пендорріка зустрілися з моїми над Венерою; я вловила в них проблиск веселощів і здогадалася, що він чудово зрозумів, як мені не терпиться, щоб він її купив. Він поклав статуетку й повернувся до мене, ніби вона його не цікавила, допоки я була поруч, і мені стало прикро, що я перервала їхню розмову. Я помітила блиск в його очах і подумала, чи саме такої реакції від мене він очікував. Тоді Пендоррік почав говорити про острів; він приїхав лише вчора і ще не встиг побувати на віллах Тіберія і Сан-Мікеле. Але він чув про майстерню Анджело і про чудові твори мистецтва, які там можна знайти, тож це була його перша екскурсія.

Батько аж розчервонівся від задоволення, але я не була певна, вірити гостеві чи ні.

— Тож коли я прийшов і дізнався, що Анджело — це містер Фредерік Фарінгтон, який розмовляє англійською як рідною, то був у ще більшому захваті. Моя італійська жаклива, а вихваляння тою англійською, якою тут розмовляють, часто бувають, ну, трохи перебільшеними. Будь ласка, міс Фарінгтон, підкажіть, що мені варто побачити, поки я тут.

Я почала розповідати йому про вілли, готи та інші відомі пам'ятки.

— Але після повернення з Англії, — додала я, — мені завжди здається, що справжня краса острова — це пейзажі й синява моря.

— Було б добре мати супутника, щоб розділити з ним мій огляд визначних пам'яток, — сказав він.

— Ви подорожуєте наодинці? — запитала я.

— Зовсім наодинці.

— На острові так багато туристів, — сказала я втішно. — Ви неодмінно знайдете когось, хто так само, як і ви, захоче здійснити екскурсію.

— Хотілося б знайти хорошого супутника... того, хто дійсно знає острів.

— Ясна річ, гіді його добре знають.

Його очі зблиснули.

— Я думав не про гідів.

— Решта місцевих, без сумніву, надто зайняті своїми справами.

— Я знайду те, що хочу, — запевнив він мене, і я відчула, що саме так воно й буде.

Пендоррік підійшов до бронзової Венери й знову почав крутити її в руках.

— Вона явно вас приваблює, — прокоментувала я.

Він повернувся й подивився на мене так само пильно, як і на статуетку.

— Так, дуже приваблює, — відповів він. — Але я не можу дійти остаточного висновку. Можна, я зайду пізніше?

— Звичайно ж, — сказали ми з батьком в один голос.

Він повернувся. І повертався знову й знову. У своїй невинності я спершу вважала, що Пендоррік вагається щодо бронзової Венери. Потім мені спало на думку, що його вабила майстерня, бо вона, мабуть, здалася йому надзвичайно божемною, сповненою місцевого колориту й зовсім не схожою на той край, звідки він родом.

Не можна було очікувати, що люди купуватимуть щось щоразу, коли вони приходять. Особливістю нашої студії та інших подібних закладів було те, що люди здебільшого заходили випадково, зупинялися поспілкуватися, випити, оглянути місце й тоді вже купували, коли їм щось подобалося.

Мене непокоїло те, що я почала з нетерпінням чекати його візитів. Інколи я була впевнена, що він приходив заради мене, а інколи казала собі, що мені це здається, і ця думка пригнічувала.

За три дні після його першого візиту я спустилася на один з маленьких пляжів на пристані Маріна Піккола, щоб скупатися, і він був там. Ми поплавали разом, а потім лежали на пляжі, на сонці. Я запитала, чи сподобалося йому тут.

— Більше, ніж очікувалося, — відповів він.

— Ви, мабуть, оглядали пам'ятки?

— Та, трохи. Мені було б цікаво, але все одно на самоті нудно.

— Справді? Люди зазвичай скаржаться на юрбу, а не на самотність.

— Розумієте, — зазначив Пендоррік, — я не хотів би мати абиякого компаньйона.

У його продовгуватих, трохи нахилених у куточках очах крилася пропозиція. Тієї миті я впевнилася, що він належить до чоловіків, яких більшість жінок вважають непереборно привабливими, і він це знав. Це мене занепокоїло; я аж надто звикла до цієї досить відвертої демонстрації чоловічого начала, і мені стало цікаво, чи не видала я йому своїх думок.

— Сьогодні вранці хтось питав про бронзову Венеру, — невимушено сказала я.

Його очі засяяли втіхою.

— Ну що ж, якщо я прогавлю її, то мені залишиться винуватити тільки себе.

Його наміри були абсолютно зрозумілі, і я відчула досаду на нього. Невже він гадав, що ми тримали студію просто для розваги, а не сподіваючись щось продати? Із чого, на його думку, ми жили?

— Нам би не хотілося, щоб вона опинилася у вас, якщо ви не дуже в ній зацікавлені.

— Але ж я ніколи не тримаю у себе того, що мені не подобається, — відповів він. — Насправді я віддаю перевагу фігурі молодшої Венери.

— Он воно як!

Він поклав свою руку на мою і сказав:

— Вона чарівна. Так, я віддаю перевагу їй.

— Я мушу йти додому, — відказала я.

Пендоррік сперся на лікоть, усміхнувся, і в мене виникло відчуття, що він знає надто багато з того, що відбувається в моїй голові, і повністю усвідомлює, що я вважаю його компанію надзвичайно збудною і хочу, щоб він був для мене чимось більшим, ніж потенційний покупець.

Він сказав невимушено:

— Ваш батько каже, що ви — комерційний мозок підприємства. Б'юся об заклад, він має рацію.

— Митцям потрібен хтось практичний, хто би про них піклувався, — відповіла я. — І тепер, коли моя мати померла...

